

ΕΤΟΣ 74ον

26 Απριλίου 2026

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 17 (3804)

ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΩΣ ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Κατά την σημερινή Κυριακή ή Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νά ἐορτάσουμε τούς κηδευτές τοῦ Χριστοῦ, Ἰωσήφ καί Νικόδημο, καί τίς ἅγιες Μυροφόρες Γυναῖκες πού πήγαν πρώτες στό Μνημεῖο γιά νά ἀλείψουν μέ μύρα τό Σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀξιώθηκαν νά ἀκούσουν τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἀναστάσεως ἀπό Ἄγγελο Θεοῦ καί εἶδαν τόν Ἀναστάντα Χριστό. Οἱ ἡμέρες ἐκεῖνες ἦταν τραγικές. Οἱ πάντες εἶχαν ἐγκαταλείψει τόν Ἐσταυρωμένο· κρύπτονταν ἀπό τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων, τῶν ἀρχόντων καί τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας. Καί ὅμως, ἡ προαναφερθεῖσα μικρή ὁμάδα ἀνθρώπων ὑπερέβη τόν φόβο, τούς κινδύνους, τήν λογική καί προσέφερε τίς ἐντάφιες τιμές στόν «καθημαγμένον (στόν καταματωμένο) τοῖς μῶλωπι καί πανσθενουργόν» Κύριο τῆς Δόξης, τόν «ἐν φωτί αἰδίῳ ὑπάρχοντα».

Ὁ φόβος, θά λέγαμε, εἶναι ἓνα φυσικό συναίσθημα ἀχώριστο ἀπό τόν ἄνθρωπο. Φόβος γιά τό ἄγνωστο, γιά τούς κινδύνους, τίς ἐνδεχόμενες συμφορές, γιά τήν ζωή, τήν υἰεῖα τῶν ἀνθρώπων πού ἀγαποῦμε, φόβος γιά τήν δική μας τήν ζωή καί τόν θάνατο. Ὅμως, οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες ὑπερβαίνουν τό φυσικό συναίσθημα τοῦ φόβου μέ τήν δύναμη τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο σέ πράξεις πού ξεπερνοῦν τήν λογική. Μάλιστα σέ ἓνα τροπάριο τῆς σημερινῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθοῦ ἐπισημαίνεται ἰδιαιτέρως ἡ ἀνωτέρω ἀλήθεια: «Ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε». Δηλαδή ἡ ἐπιθυμία, ἡ ἔφεση τῆς καρδιάς τους πού ἀγαποῦσε τόν Χριστό, ἔγινε δεκτὴ μέ εὐαρέσκεια ἀπό τόν Θεό. Ἐπομένως, ὅσο περισσότερο ἀγαπᾶ κάποιος τόν Θεό, ὅσο ἡ ἔφεση καί ὁ πόθος του προσανατολίζονται πρὸς Αὐτόν, τόσο περισσότερο ξεπερνᾶ τόν φόβο, ὁ ὁποῖος, ὅμως, δέν παύει νά ὑπάρχει ὅσο ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σέ αὐτὴ τήν ζωή.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε´ 43 - ις´ 8)

«**Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε**»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἤτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλοι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωτὶ τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Ἅ Ο φόβος τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν

Οἱ ἅγιες Μυροφόρες φθάνουν στό Μνημεῖο, βλέπουν τὸν ἀποκυλισθέντα λίθο καὶ τότε καταλαμβάνονται ἀπὸ φόβο· «καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ» ἀκούσαμε στό Εὐαγγέλιο. Μέσα στήν κορυφωσὴ τῆς ἀναστάσιμης νίκης εἶναι παρών καὶ ὁ φόβος μαζί μέ τὴν σιωπή. Ἐναλλαγὴ συναισθημάτων καὶ καταστάσεων· τόλμη, ἀποφασιστικότητα, ὑπέρβαση φόβου καὶ ἀδυναμίας ἀπὸ τὴν μία πλευρά. Τρόμος, δειλία, ἀγωνία, σιωπὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὅμως, ὅσο φυσικὸ καὶ θεμιτὸ εἶναι κάποτε νά ἐμφανίζεται ὁ φόβος μέ τίς διάφορες μορφές του, τόσο ἀδικαιολόγητο εἶναι νά παραμένει βαθιὰ ριζωμένος στίς καρδιές ὅσων πιστεύουν στήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποδέχονται τὸν Κύριο Ἰησοῦ ὡς τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό, Λυτρωτὴ καὶ Σωτῆρα.

Πόσο μεγάλη παρηγορία, παραμυθία, χαρὰ, ἐλπίδα, θάρρος φέρνει ἡ πίστη στὸν Χριστό καὶ τὴν Ἀνάστασή Του! Εἶναι ἄνοιγμα στήν ἴδια τὴν

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρό ἐκεῖνο, ἦλθε ὁ Ἰωσήφ πού καταγόταν ἀπό τήν Ἀριμαθαία, σημαντικό μέλος τοῦ Συνεδρίου, πού καί αὐτός ἀνέμενε τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τόλμησε καί πῆγε στόν Πιλάτο καί ζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη πού εἶχε ἤδη πεθάνει. Καί ἀφοῦ κάλεσε τόν ἐκατόνταρχο, τόν ρώτησε ἂν εἶχε πεθάνει πρό πολλῆς ὥρας. Ὅταν πληροφορήθηκε ἀπό τόν ἐκατόνταρχο, παραχώρησε τό σῶμα στόν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀγόρασε ἕνα σεντόνι καί τόν κατέβασε (ἀπό τόν σταυρό), τόν τύλιξε στό σεντόνι καί τόν τοποθέτησε σέ ἕνα μνημεῖο, πού ἦταν σκαλισμένο σέ βράχο, καί κύλησε ἕναν λίθο στήν εἴσοδο τοῦ μνημείου. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσή παρακολούθησαν πού τόν ἔβαλαν. Ὅταν πέρασε τό Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καί ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα γιά νά πᾶνε καί νά τόν ἀλείψουν. Πολύ πρωί, τήν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας (μετά τό Σάββατο), ἔρχονται στό μνημεῖο μόλις εἶχε ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος. Καί ἔλεγαν μεταξύ τους: Ποιός θά μᾶς κυλήσει τόν λίθο ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ μνημείου; Ὅταν ὅμως κοίταξαν καλά, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθεῖ. Ἦταν πολύ μέγας. Καί ὅταν μπῆκαν στό μνημεῖο, εἶδαν ἕναν νεαρό πού καθόταν πρὸς τά δεξιὰ καί ἦταν ντυμένος μέ λευκή στολή, καί τρόμαξαν. Αὐτός τούς εἶπε: Μὴν τρομάζετε. Ζητᾶτε τόν Ἰησοῦ τόν Ναζαρηνό τόν ἐσταυρωμένο; Ἀναστήθηκε, δέν εἶναι ἐδῶ. Νά, ὁ τόπος ὅπου τόν ἔβαλαν. Πηγαίνετε νά πεῖτε στοὺς μαθητές του καί στόν Πέτρο ὅτι θά μεταβεῖ πρὶν ἀπό ἑσᾶς στή Γαλιλαία· ἐκεῖ θά τόν συναντήσετε, ὅπως σᾶς τό εἶπε. Καί ἀφοῦ βγῆκαν ἔξω, ἔφυγαν ἀπό τό μνημεῖο. Τίς εἶχε καταλάβει τρόμος καί ἔκπληξη, καί δέν εἶπαν τίποτε σέ κανέναν· γιατί φοβοῦνταν.

(Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ζωή· εἶναι θεμέλιο ἀφοβίας· εἶναι ἡ προσδοκία τῆς ἀπόλυτης νίκης τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου (Ἀποκ. 5,6). Γι' αὐτό ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ὑπερεκχειλίζει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Εὐχαριστεῖ, ὑμνεῖ καί εὐλογεῖ τόν Ἀναστάντα γιά ὅ,τι συμβαίνει στό διάβα τῆς ζωῆς του. Γιὰ τὰ εὐχάριστα καί τὰ δυσάρεστα, γιά τήν τόλμη καί τόν φόβο, γιά τίς δυσκολίες, τὰ ἀπρόσιτα, τὰ ἀνεπίτευκτα, γιά τήν ζωὴ καί τόν θάνατο, μά πάνω ἀπὸ ὅλα γιά τό ὅτι Αὐτός ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, πού εἶναι τό πᾶν καί πέρα ἀπὸ τό πᾶν, ἔρχεται καί μᾶς μεταγγίζει τήν ἀναστημένη θεανθρώπινη ζωὴ Του.

Ἄφοβος τοῦ Θεοῦ

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τονίζει ἐπιγραμματικά ὅτι ἕνα πράγμα πρέπει νά μᾶς φοβίζει· «Ἐν φοβηθῶμεν μόνον, τό φοβηθῆναί τι Θεοῦ πλέον, καί καθυβρίσαι τήν εἰκόνα διὰ κακίας». Δηλαδή, τό νά φο-

26 Ἀπριλίου 2026: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας
καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου». Βασιλέως ἐπισκόπου Ἀμασειας
ιερομάρτυρος († 332). Γλαφύρας καί Ἰούστας ὀσίων († 322).
Ἦχος: β΄ - Ἐωθινόν: Δ΄ - Ἀπόστ.: Πράξ. στ΄ 1-7 – Εὐαγγ.: Μάρκ. ιε΄ 43 - ιστ΄ 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Μαΐου, τοῦ Παραλύτου.
Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ε΄ 1-15.

βηθοῦμε κάτι ἄλλο περισσότερο ἀπό ὅσο φοβόμαστε (σεβόμαστε καί ἀγαποῦμε) τόν Θεό, καί τό νά προσβάλλουμε μέ τήν κακία μας τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τόν Κύριο Ἰησοῦ, πού φέρουμε μέσα μας, καί κατ' εἰκόνα τοῦ Ὁποίου δημιουργηθήκαμε. Ὁ φόβος αὐτός δέν συνδέεται μέ τό φυσικό αἶσθημα τοῦ φόβου, ἀλλά μέ τήν ἀγάπη. Γι' αὐτό καί ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό κάθε γήινο φόβο καί διδάσκει τόν σεβασμό, τήν ἐμπιστοσύνη, τήν εὐγνωμοσύνη, τήν ἀφοσίωση στόν Θεό.

Μέ τήν σημερινή ἑορτή δοξολογεῖται ὁ Νικητής τοῦ θανάτου. Ὁ νεκρός –τό βεβαιώνουν ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος, πού ἔγινε ζῶν– τό βεβαιώνουν οἱ ἅγιες Μυροφόρες. Ἐμεῖς ἄς ψελλίσουμε προσευχητικά ὅτι ὁ Σωτήρ ἀληθῶς ἔξανέστη τοῦ Μνήματος καί ἐπλήρωσε τά σύμπαντα εὐωδίας καί χαρᾶς καί φωτός.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΓΙΑΣΜΟΥ (σχῆμα 12x17 ἑκατ., σελ. 40)

Ἡ ἀναθεωρημένη λειτουργική ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀφορᾷ ἕνα ἀπό τά πιά διαδεδομένα λειτουργικά κείμενα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Ἡ Ἀκολουθία πραγματοποιεῖται γιά ἁγιασμό προσώπων, σπιτιῶν, σχολείων, ἐπαγγελματικῶν χώρων κ.λπ. καί ἀποτελεῖ ἕνα βασικό ποιμαντικό ἐργαλεῖο.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν νῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
